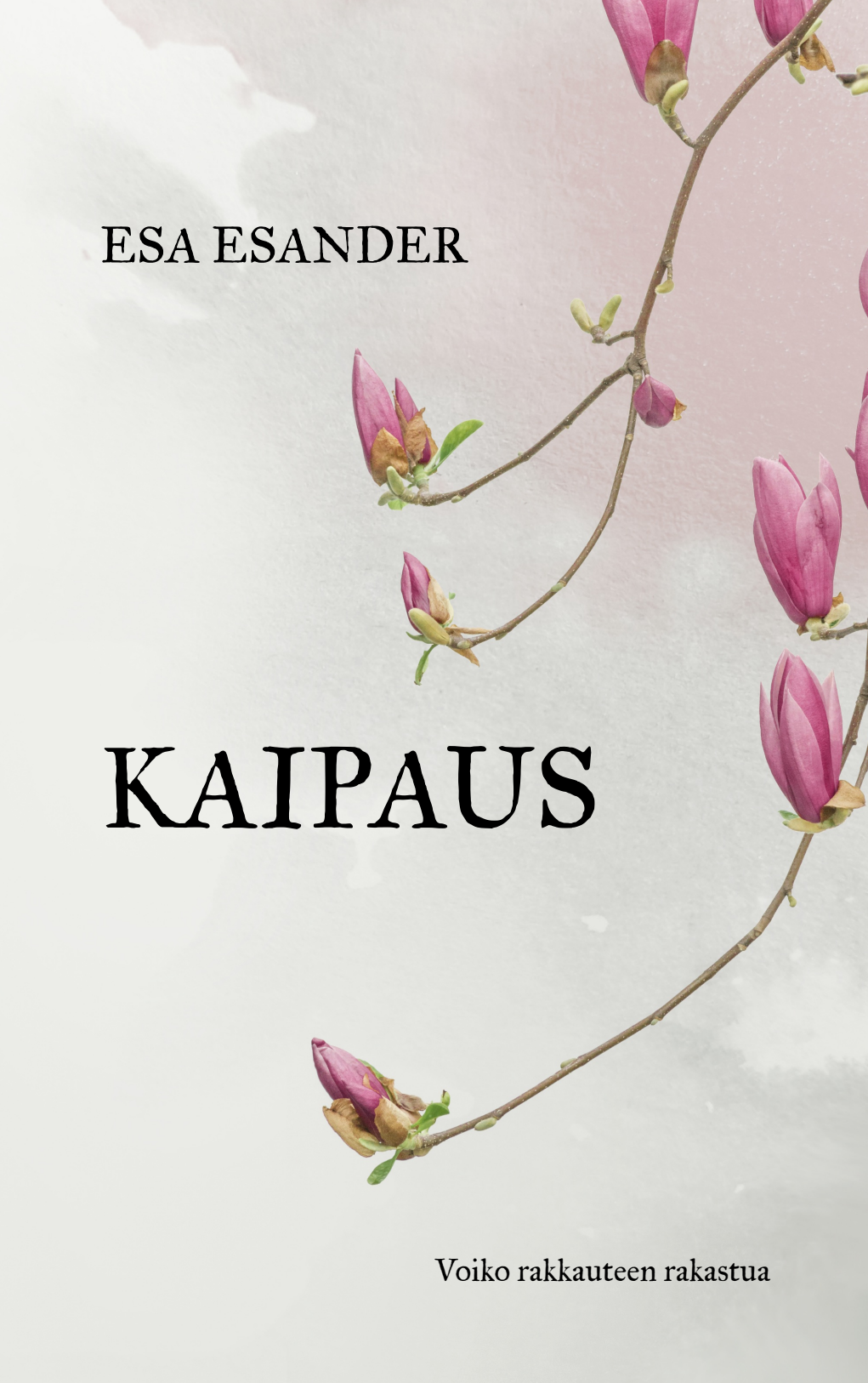

A vertical branch with several pink flower buds, some of which are partially open, set against a light pink and white background.

ESA ESANDER

KAIPAUS

Voiko rakkauteen rakastua

Esa Esander

Kaipaus

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

©2026 Esa Esander

Kustannustoimitus: Levolaks Oy
Kannen suunnittelu: Levolaks Oy

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie
12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8862-2

Kaikille läheisilleni

1 LUKU

Istun silmät ristissä surkean lähes unettoman yön jälkeen keittiöni natisevalla tuolilla ja tuijotan ulos ikkunasta puiden latvoja. Neljännestä kerroksesta on avarat näkymät. Se oli yksi syy ostaa tämä asunto. Toinen oli kiire. Minut lempattiin ulos avioliiton rakkaudella säästetystä yhteisestä asunnosta.

Silmäkulmaani välähtää valo puhelimeni näytöltä. On helmikuinen pimeä pakkasaamu. Olen saanut viestin tai sähköpostia. Kello on 7.30. Hörppään hiukan kahvia, joka on tällä kertaa aivan liian vahvaa. Olin ajatuksissani laittanut keittimeen vettä liian vähän. Laimennan kahvia jo vanhaksi menneellä maidolla.

Avaan sähköpostin uteliaana. Yksi uusi viesti.

”Jari, olen alkanut tapailla erästä miestä. Sinä ja minä emme tapaa enää ikinä tai palaa yhteen. Voi hyvin. T. E.”

Deittiexäni on kirjoittanut itsevarmuutta tuntien tiivistäen tuntemuksensa juuri vietetystä lemmenyöstä. Taas nainen on löytänyt sen oikean. Uusi alfauros on astunut naiseni elämään. Nainen testasi eli nai uutta miestä yhden yön ja teki päätöksen, että tämä mies tulee olemaan pidempiaikainen kumppani. Exäni on raivostuttavan avoin. Tapaillet, rakastelet, olet olemassa. Asia valkeni minulle jo eilen illalla, koska ajoin uteliaana mieli mustasukkaisuudesta kihelmöiden asuntosi ohi illalla noin kymmenen aikaan. Keittiössä paloi Lokki-lamppu ja kaihtimet olivat alhaalla. Yleensä tuohon aikaan olet makkarissa lukemassa jotain romanttista dekkaria.

Vieraspaikalle oli ilmestynyt kulahtanut Bemari, jollaista en ollut aiemmin taloyhtiössä nähnyt. Auto kuului meritekniikan insinöörille Sebastianille. Hänen kanssaan olit kaveri useammassa somessa. Olit

lumonnut äijän aittaasi. Tai tuskinpa miestä oli tarvinnut kauaa maanitella.

Olin ratkaissut, kuin dekkarissa, millaisen kollin takia lemppasit minut. Murhaa en aio tehdä. Lobotomia voisi auttaa minua unohtamaan.

Minun täytyy aina loihtia sekavaan tilanteeseen jotain järkeä. Täten tiedän vitutuksen syyn. Ei vituta turhaan. Luulin, että meillä olisi yhteinen tulevaisuus. Emme miettineet viikonpäiviä vaan nautimme yhdessäolosta. Luotin naiseni sanaan. Sanoilla, teoilla, hymyllä ja yltiöihanalla seksillä hän pyöritti pääni sekaisin lemменkarusellissaan.

Hän lupasi, ettei hän pelaa mitään pelejä kanssani. Siinä hän oli reilu. Vihelsi pelin kerrasta poikki. Minä sinkouduin ulos karusellista kertalaakista. Missähän on lähin jätettyjen lemменkipeiden miesten parantola, hymähdän.

Keskusteluterapiassa menisin entistä enemmän sekaisin. Ei minulla ole sanoja kuvata tunnettani. Kirosanat eivät riitä.

Olen hälisevällä CDG:n kentällä Pariisissa vaimoni kanssa. CDG symboloi jotenkin meidän avioliittoamme. Molemmat ovat hyvin sekavia. Kentällä en vilkkaasta puheensorinasta ymmärrä mitään. Ehkä sanan sieltä toisen täältä, mikä päinvastaisella tavalla muistuttaa avioliittoamme, jossa vallitsee lähes mykkyys tai muodollinen ylikohtelias puhetapa. Aloin puhumaan itsokseni. Sain sellaiset vastaukset kuin halusin.

Parisuhteessamme olemme etäänntyneet kauas vuosikymmeniä sitten annetusta lupauksesta, jonka Tampereen Kalevan kirkon alttarilla lateli meille piispan asemaan pyrkyilevä jumalan juoksupoika. Hän oli täynnä itseään saadessaan naittaa yläluokkaisen kaunottaren, mutta harmikseen minunlaisen hilipitikeikarin kanssa. Pitääkö minun rakastaa

puolisoa silloinkin, kun parisuhdetta kannatteleva myötämäki elämän kelirikoissa on muuttunut mutavelliksi?

Ei pidä, mietin. Parisuhteemme väsähtänyt intohimo ei jaksa nostaa liittoamme takaisin valoon rakkauden mäen laelle. Mäki on pystysuora ja sen laella puhalttaa vihan vastatuuli.

Avioliitossa emme löytäneet oikeaa tapaa olla yhdessä edes kavereina tai sisaruksina, joina molempina olemme viimeiset vuodet kitkutelleet ja rakentaneet kulissia, jota meillä ei aina ollut. Meillä oli ollut ihana perhe. Asiat toimivat, kunnes vaan ne lurpahtivat. Kaipamaani oikeaa intohimoa en ollut kokenut poikien äidin kanssa pariin vuosikymmeneen. Sitä janoan. Haluan kokea kutkuttavaa arjen erotiikkaa, aitoa intohimoa. Olen valmis hyppäämään sivuun turvallisesta, mutta mauttomasta avioliitosta, jos oikeanlainen nainen vie minut mukanaan tai jos minä saan viedä hänet makkariini.

Rullaavilla ärrillä ja oudoilla ään-teillä voideltu englantirätisee kaiuttimista. Matkatavaroista pitää huolehtia. Rakkaudesta viis. Se ei räjähdä, ei ainakaan meidän avioliittomme.

Olemmeko lemmenlomalta tulossa? Se saattoi olla salainen sivutavoite puolisolteni, mutta ei minulle. Emme sytytä enää toisiamme.

‘Rakkauden Pelastava Roihu’-sytytysneste ei auta. En saa itseäni toimimaan, vaimosta puhumattakaan, tai tuntemaan mitään fyysistä halua häneen. Minulla se näkyy, ettei kalu värähdä, ei ajatuksen voimalla, saati koskettamalla, jos sattuisimme yrittämään. Emme ole aikoihin yrittäneet. Iltaisin sängyssä sähkökirja saa aivokäyrän edes hetkeksi aktivoitumaan.

Ranskan matkamme oli onnistunut. Olin tavannut pitkäaikaisen liikekumppanini ranskalaisen Joakimin.

Puolisoni osallistui taloustieteelliseen seminaariin. Tiede on hänen intohimonsa. Minusta viis.

Matka oli toisistaan vieraantuneen pariskunnan onneton yritys löytää joku yhteinen seitti, joka yhdistäisi meitä. Sitä matkalla ei löytynyt. Olin luovuttanut jo ennen matkaa. Kirja on korvannut seksin ja lopulta nukuttaa minut paremmin.

"Eihän sinulla seiso", yltiörehellinen vaimoni tokaisi minulle kerran.

"Mene lääkäriin", hän käskytti.

Viestissä ei ollut hitustakaan ivaa. Hän vain tarkoitti omalla tavallaan hyvää. Mutta ei miehelle voi sanoa kiltisti tai millään tavoin, että olet impotentti. Kyllä kiihkeä ajatus saa kullini pystyyn hetkeksi, kunhan ajattelen jotain toista. Hetken päästä kullini rojahtaa reidelleni kuin räjäytetty savupiippu.

Minä en saanut vaimooni eloa, tiede ja tutkimus saa, mikä ei taas tyydytä minua.

Olen ollut hullaantunut lapsiini, kahteen poikaani, alusta alkaen ja edelleenkin, vaikka he ovat aikuisia. Halusimme kaksi lasta ja ne meille suotiin. En olisi jaksanut enempää. Eikä ponneton rakkauselämämme olisi edes enempää niitä tuottanut.

Minä kävin päivät töissä yrityksessäni ja hoidin poikiamme. Harrastukseni oli kuskata poikia alkuillat harrastuksiin, käydä kaupassa, tehdä iltapalat, mitä milloinkin. Lopuksi luin iltasadut. Koetin pitää heidät hengissä ja onnistuin. Jotain konkreettista avioliitosta jäi jäljelle.

Vaimoni ja minä tapasimme Tampereen yliopiston alakuppilassa. Avioon menimme pönöttämällä alttarilla tuijottaen seinälle kämmenistään ja jalkateristään naulattua puista partamiestä. Miksi hänellä on aina parta?

Nyt eroamme katsomalla iMacin retinanäyttöä ja ilmoittamalla maallisen esivallan edustajalle, käräjäoikeudelle, että lopetamme tämän avioliiton.

Siunaukset, lemменloitsut ja rakkauden jumalat eivät olleet puolellamme. Emme kai uskoneet tai tahtoneet tarpeeksi. Kaikki Amorin nuolet olivat lentäneet ohi ja lopulta jousesta murtui jouhi.

Guugeloin käräjäoikeus, avioerohakemus. Lataan lomakkeen näytölle ja täytän siihen tietomme. Perusteluna on, että olemme kasvaneet erilleen toisistamme ja meidän asumme eri asunnoissa. Kiima katosi suhteestamme ennen kuin se edes kunnolla syttyi. Onneksi yhteistä aikaa löytyi lasten tekemiseen. Kärvistelimme avioliitossa lähes 35 vuotta.

Meillä oli ulkoisesti kaikki hyvin. Oli vapautta mennä ja tulla. Voi keskittyä omiin ajatuksiin. Mutta rakkautta ja minulle tärkeää fyysistä, kiihottavaa kosketusta ei ollut. Vaimoni on hyvä ihminen, mutta väärä minulle. Ja mitäpä vaimoni tällaisella kykenemättömällä ruunalla tekisi.

Yhteisenä päätöksenä olimme matkan toiseksi viimeisenä päivänä tulleet aikuismaiseen päätelmään, että avioliittoamme ei kannata jatkaa. Olemme asuneet eri osoitteissa lähes 20 vuotta. Olimme päätyneet kiertämään rakkauden kiveä eri suuntiin tapaamatta toisiamme. Vihdoin kun kohtasimme toisemme pitkästä aikaa, olimme totaalisesti vieraantuneet.

Olin taannoin hullaantunut kikkuratukkaiseen, hoikkaan, viehättävään naiseen törmätessäni häneen eräällä jazz-klubilla. Poikkesin siellä entisen työkaverini jazzdiggari-Raunon kanssa. Kaunotar kertoi nimekseen Minna. Tanssimme pari tanssia ja hän pyysi minut luokseen.

Pitkästä aikaa sain läheisyyttä. Väite impotenssistani oli ennenaikainen. Ei tätä oria vielä kannata kuskata

teurastamoon. Alaston hoikka vartalo lumosi minut tyystin.

Vähitellen huomasin, että olemme Minnan kanssa aivan eri planeetalta. Ei se, että hän on ollut naimisissa kolme kertaa, vaan, että hän kertoi uskovansa henkimaailman asioihin. Outoudet ihmisessä ilmenevät pikkuhiljaa. Kerran äimistelin, mitä ihmeen kovaa Minnalla oli tyynyn alla hänen mentyään vessaan ennen panosessiota. Löydän punaisen kidekiven.

”Kidekivi tuo energiaa ja parantaa unen laatua”, Minna sanoi tosissaan.

”Aivan niin, varmaan”, kiteytän, jottei hän vaan kieltäydy panosessiosta.

Soitin hänelle ja kerroin, että taidamme olla hyvin erilaisia. Eroamme ystävinä, mutta emme tapaa enää. Elämme eri universumeissa.

Minna sai minut ymmärtämään, että saan tavallisen naisen tuntemaan nautintoa alapään alueella. Kiitos Minna avusta, vai oliko se kidekiven energia?

Hälinä palauttaa minut loungeen. Rullaan näytöllä käräjäoikeuden lomaketta. Eron syyksi riittää, ettemme vaimoni kanssa sopineet toisillemme. Kirsikaksi erokakun päälle möläytin Ranskan matkan aikana pettämissuhteen kauniin Minnan kanssa. Tietenkin estottomassa kännissä. Olin päättänyt erota puolisostani. Aviorikos varmisti, että on turha katua myöhemmin.

Täytän avioerohakemuksen pari kenttää ja digitaalisten allekirjoituksiemme jälkeen klikkaan Lähetä-painiketta. Käräjäoikeus saa sille tavanomaisen tehtävän ja me asiakkaat muutaman sadan euron laskun. Avioliitto ja avioero maksavat, kuten kaikki elämässä. Vaimoni, pian exäni, tallustaa tiskille hakemaan täyden lasin punkkua loungeen ”kaada itse”-pullosta. Minä lorautan lasiini toisen armanjakin. Puudutamme tunteemme. Seuraavaksi koetamme päästä sovussa Suomeen, että

saadaan päätökseen tämä kurja eromatka. Pian olen tuuliajolla.

Olen yksinäinen, mutta en jaksakaan norkoilla kapakoissa. Voisin kokeilla deittisovellusta. Haluan löytää naisen, jonka kanssa voin olla lähekkäin, harrastaa tyydyttävää seksiä ja touhuta yhdessä kaikenlaista. En tarvitse 24/7-naista. Minusta eräänlainen lemmen äkkilähtö ja pikainen kotiinpaluu olisi parasta.

Minä, reilut kuusikymppinen mies, en jaksakaan keskustella harrastuksista tai koiran hoidosta. Jaksan puhua muutaman kerran puhelimesta, tavata kerran tai kaksi ja sen jälkeen on päästävä kohtaamaan, koska se on parisuhteen liima, sanotaan. Haluan kunnollista lovekeeperiä, kaksiteholiimaa, johon mies ja nainen tuovat osansa. En halua muuttaa yhteen, mutta viikoittain pitää tavata. Haluan sielunkumppanin, joka jatkaa lausettani, kun puhelemme ja joka oppii, mistä makkarissa tykkään ja minä opin mistä sinä pidät. Poliittiset näkemykset ja suhde ruokaan eivät minua hetkauta. Syö siten millä voit hyvin, niin minäkin teen ja äänestä ketä tykkäät. Älä tuo niitä sänkyyn.

Valitsen sopivan kontaktisovelluksen ja maksan parin kuukauden maksun. Ryhdyn täyttämään 'kerro itsestäsi'- kenttää. Laitan pituuden ja painon oikein. Valitsen valokuvat. Jotain sporttista ja paljon hymyä mukaan, sitä minulla on, alaluokan lähes hymypoijalla. Tekstissä koetan olla uskottava. Olen liikunnallinen, älykäs, akateeminen tutkinto, omillaan toimeen tuleva, yrittäjä, työssä käyvä, mies. Iäksi laitan 61 vuotta, vaikka olen jo täyttänyt 64, pian 65. Eronnut olen, tosin en vielä lopullisesti. Molemmat ovat siis sinnepäin, mutta näin saan klikkauksia. Niitähän minä haen, ajattelen itsekkäästi.

Olen omasta mielestäni todella nuorekas, suoraryhtinen, treenattu ja tuoreet kuvat ovat hyvin

synkassa tekstin kanssa. Tallennan tiedot ja ei kun klikkauksia odottamaan. Ja sellaisia alkaa tulla, heti samana päivänä. Jokainen on omalla tavallaan viehättävä nainen, mutta heistä ei kukaan säväytä. Katselen illalla sotaelokuvan ja luen kirjaa, kunnes iPad putoaa rinnukselleni. Nukun kuin tukki.

Aamulla avaan kännykän ja huomaan, että edellisen myöhäisillan aikana olen saanut tykkäyksen. Avaan sovelluksen ja tuijotan huumaavaa kuvaa. Mikä hymy, mikä vartalo ja hehkeät kuvat on huolella otettu ja valittu

Pukeutumisessasi ei ole mitään erityisen seksikästä. Tai on paljonkin, koska kokonaisuutena säteilet, olet pelkkää tyylikästä, hillittyä seksikyyttä. Hymysi loistaa. Upea, täydellinen hammasrivistö, siniset silmäsi, yläluomissa kauniit tekoriipset, jotka korostavat silmiesi viehkeyttä. Mustat hiukset kehystävät kauniita ovaalin muotoisia kasvojasi. Näytät terveyden perikuvalta. Aamukahvini on jäähtynyt ja minä kuumentunut.

Nimesi on Emilia. Näytät ikäisiäsi 15 vuotta nuoremmalta. Haluisitko minua? Kummallista, kun näin sinun kuvasi, en ajatellut seksiä, en oikeastaan mitään erityistä. Jos saan sellaisen tunteen, tiedän, että se on syvempää. Tämä nainen on kokonaisuus, joka pysäytti minut. Kerrot itsestäsi, että olet monin tavoin aktiivinen, erityisopettaja, käyt salilla, tykkäät taiteesta. Miestoivettasi et kerro, mutta aavistan sen. Kaiken täytyy toimia ja haluat mieheltä ulkonäköä.

Sovimme Emilian kanssa tapaamisen Nokkalan majakalla eräänä iltana. Lunta sataa vaakatasossa ja pihallani puhalttaa jäätävä tuuli, joka puhkuu meren rannalla vielä kovemmin. Saan kävellä meren rantaa kilometritolkulla ennen treffipaikkaa. En mene autolla, koska otan kuohua ja Emilia mitä haluaa.

Ilmaannut kuppilan ovelle täsmälleen kello kuusi. Huomaamme heti toisemme. Kuvat vastaavat

todellisuutta, olet ilmetty hän, treffi-Emilia. Kävelet minua kohti avaten samalla nilkkoihin asti ulottuvan muodikkaan untuvatakin vetoketjua. Olet pukeutunut kauniin ruskeaan vartalonmyötäiseen mustaan villamekkoon, paksuihin villaisiin sukkahousuihin ja kivaan tupsupipoon, jonka nappaat pois sotkematta pikimustia hiuksiasi. Kävelytyylisi on reipas, aavistuksen miesmäinen, rento ja sulavan keinuva. Mikä yhdistelmä. Olet hehkeä kokonaisuus.

Halaamme ja katseesi kiertää kahvilan pöydät ja toteamme toisillemme, että toista rauhallista pöytää ei ole vapaana kuin tämä vetoisa paikka.

"Pärjäämme tässä hyvin", sanot.

Olemuksesi on kuin hehkuva lämmitin, tunnen heti.

Esittäydymme seisaaltamme.

"Jari."

"Emilia, voit kutsua minua Milaksi, kaikki tekevät niin." "Ok," nyökkään ja istuudun vastapäätä sinua.

"Ollaan samalla puolella pöytää, tässä sohvalla seinän vieressä?" pyydät.

"Ka sejän soppii," tokaisen lapsuuteni itäsuomalaisella murteella.

Haen tiskiltä pöytään lasit Prosecco. Kilistämme ja otamme siemauksen.

"Kiva kun tapaaminen järjestyi näin nopsaan. Ihana nähdä.

"Oletko kohdannut ketään sopivaa?" utelen.

"Olen käynyt kävelyillä, kahvilla ja tapaillut muutamaa miestä. Joistakin heistä tuli riippoja, koska erehdyin kävelyn jälkeen antamaan puhelinnumeron. Sen jälkeen alkoi tulla kaikenlaisia ehdottelevia viestejä kyllästymiseen asti. Olen blokannut ne, mutta soittoja tulee välillä ilman numerotunnistetta. Jos vastaan, ei kuulu mitään ääntä, sairasta. Sitä oikeaa en ole kohdannut."

”Toimin erityisopettajana koulussa, ala-asteella,” Mila kertoo. ”Rakastan työtäni, jota teen vaihdellen yhdestä kolmeen päivää viikossa. Olen taloudellisista syistä voinut poistua työelämästä, mutta haluan edelleen työskennellä lasten parissa, jotka kamppailevat oppimisvaikeuksiensa kanssa. On palkitsevaa nähdä hymyileviä ja kiitollisia lapsia, kun he edistyvät oppimisessa. Muutoin harrastan kävelyä, salitreeniä ja myös maalaamista, kun saan inspiraation. Luen paljon ja Netflix-sarjat koukuttaa mua”, Emilia tunnustaa.

Sulatat läsnäolollasi sisälläni olleen 1000-asteisen jään. Hajotat päreiksi pääni sisäiset tunnelukot. Hehkut määrätietoista ja luontevaa fyysisyyttä. Katsot puhuessasi suoraan silmiini, vaikka istumme sivuttain. Oivallan, että hymyilevän kuoren alla on älykäs nainen. Tunnet perin pohjin ihmisen sisintä. Olet opiskellut käyttäytymistieteitä. Osaat olla rento oma itsesi joka paikassa, koska et paljasta itsestäsi ulkopuolisille juuri mitään. Aistin, että sinussa on sipulin lailla monta älyllistä kerrosta ja aito sisimpäsi on syvällä, jonka näytät vain läheisillesi. Et treffeillä, ainakaan ensimmäisillä. Tiedät, mitä teet, sinulla on kaikki kontrollissa. Jopa minut. Olen täysin sinun vietävänä ja rakastan istua vieressäsi.

Toistan Milalle oman, hieman epätoden tarinani erosta, kuten olen sen kirjoittanut deittipalveluun. En uskalla riskeerata mitään. Tätä naista haluan tavata edes muutaman kerran. Erohakemuksen olen jättänyt, mutta olen vielä useamman kuukauden ajan ohuella langalla tulevassa exässä kiinni oleva ukkomies. Valehtelin ikäni, siten, että olen noin kaksi vuotta Emiliaa vanhempi, todellisuudessa ikäeroamme on reilu viisi vuotta. Naamani on säilynyt nuorekkaana, joten ulkonäöstä Emilia ei pysty lukemaan oikeaa ikääni.

"Mulla on ollut deittailun alkamisen jälkeen joitakin kumppaneita", Emilia jatkaa, "mutta ne eivät ole johtaneet mihinkään.

"Minulla on aikuiset tytär ja poika", Emilia kertoo. "Poika työskentelee Tukholmassa konsulttina it-firmassa ja on naimisissa ruotsalaisen samalla alalla olevan Monican kanssa. He odottavat ensimmäistä lasten lastani, jota tuleva mummi on todella toivonut. Leppävaarassa asuvalla Sannamarialla on kiva puoliso, mutta perillistä ei ole vielä näkyvissä. Tytär työskentelee kaupallisissa tehtävissä Helsingin seudulla. Molemmilla lapsilla on elämä mallillaan", Emilia kertoo.

Pitkästä aikaa viihdyn naisen seurassa. Naisen, joka oli äsken ventovieras, mutta nyt tuntuu jo kaverilta. Katson häntä itsekin suoraan silmiin, kun puhun hänelle. Hänen silmänsä eivät miestä pelkää. Päinvastoin. Emilia vetää minua takaisin rakkauden ja läheisyyden kiertoradalle, samalle lentokorkeudelle. Tunnen epävarmuutta tulevasta. Uskon, että hän on jokaiselle tapaamalleen miehelle samanlainen. Ulkonäkö merkitsee hänelle paljon. Toivon hänen pitävän näkemästään. Olen häkeltynyt Milan rennosta olemuksesta.

Tunnen, että treffimme ovat lopuillaan. Kaikesta on puheltu. Aiheet loppuvat, mutta katseet eivät. Vilkaisen kännykkää.

"Kappas vaan, reilut pari tuntia vierähti nopsaan."

Emilia jättää kolmannen kuohun lähes koskematta.

"Missäs osoitteessa sitä aamulla herätään?" kysyn Emilialta kuohujen rentouttamana ja keskustelujen avoimuuden johdattamana.

Otan harkitun riskin, koska uskon, ettei tämä nainen suutu kysymyksestäni. Haluan olla hänen rakkautensa erityisoppilas. Tarvitsen huolenpitoa.

"Nyt kyllä omissa osoitteissa", Mila vastaa heti hymyäänellään.

"Asia ok", virkan.

En tunne pettymystä. Olisikin ollut liikaa tälle illalle saada lopuksi pusitella Milaa, jolle autan talvitakin päälle.

"Taidan mennä kävellen kotiin", sanon. "Viinihöyryt haihtuvat, Siperian viima miehistää ja pidän kävelystä, vaikka sää on helvetistä."

"Jari, meillä on osin sama suunta. Haluan ajaa sinut kotiisi, koska on tuommoinen sää. Vilustutat itsesi", Emilia sanoo ilmeisen huolestuneena.

"Hyvä on", myönnyn. "Kiitos jo etukäteen vaivasta. Sää näyttää muuttuneen illan kuluessa entistä myrskyisemmäksi. Kävely olisi kidutusta."

En vastustele enempää ja hyppään hänen punaisen Honda CRV-maasturinsa etupenkille. Mila etsii navista antamani Keijumäen osoitteen.

Kiinnitän turvavyön. Irrotan itseni menneestä. Alan katsoa eteenpäin. Usko itseeni on palautunut tänä iltana. Katson Milaa syrjäsilmillä minkä ilkeän. Hänen profiilinsa on todella söpö. Herttainen nenä ja perusilmeenä tutuksi tullut soman tyttömäinen syntymähymy. Ihailen Milan hiotun naisellista olemusta. Nämä olivat poikkeukselliset treffit.

Tunnistan, että treffaajat olivat kiinnostuneita toisistaan. Keskusteltiin kaikesta ja eikä omia juttujaan tarvinnut mitenkään varoa. Elän toivossa, että saan vielä tavata hänet uudestaan, mieluummin vähemmissä pukeissa.

Mila ajaa varmaotteisesti lumen piiskaamaa Länsiväylää ja sanoo, "pidän autoista ja etenkin uusien autojen hajusta, muotoilusta ja suunnittelusta."

Hänellä lienee sellaiseen varaa. En viitsi paljastaa, että ajan itse 10 vuotta vanhalla diesel-Audilla. Ja ajan vielä pitkään.

ESA ESANDER

Kaipa on uudistettu ja lyhennetty versio Esa Esanderin aiemmin julkaistusta romaanista Repaleisia suhteita.

Esa Esander kirjoittaa ihmissuhteista sellaisina kuin ne todella ovat – ristiriitaisina, intohimoisina ja usein kivuliaan rehellisinä.

Hänen romaaneissaan rakkaus ei ole satua, vaan voima, joka voi sekä eheyttää että rikkoa. Pitkä kokemus yrittäjänä, ihmisten kohtaamisesta ja elämän suurista murroskohdista näkyy hänen tuotannossaan tarkkana psykologisena havainnointina ja vahvana dialogina.

Esanderin henkilöhahmot eivät ole sankareita tai roistoja, vaan tavallisia ihmisiä, jotka etsivät rakkautta, merkitystä ja paikkaansa elämässä.

Muita teoksia

Repaleisia suhteita (alkuperäinen versio, 2025)

Kolmanteen polveen (2026)

Heittäytymisiä (tulossa)

